

Mi Soros György szerepe a politikában, mit képvisel, ki áll mögötte és miért vált több országban, köztük hazánkban első számú közellenségé? Ez a kérdés ma sokakat izgat, számtalan teóriát ismerhetünk, sőt bizonyos ténytöredékek is a rendelkezésünkre állnak. Azonban ha a Soros-jelenség lényegét szeretnénk megragadni, akkor világosan kell látnunk, hogy itt nem elsősorban Soros személyéről van szó, hanem egy történelmi léptékű konfliktusról, melynek tétje, hogy valójában kié lehet a politikai hatalom, hogy valójában ki dönt egy állam vagy az összes állam fontos ügyeiben: a választott képviselőkől álló hatalom, vagy pedig egy üzleti, vagyoni és származási alapon szerveződő konglomerátum. A harc nem mostanában kezdődött.

A világban zajló nagypolitikai játszmák új iránya jelent meg 1600-ban, amikor megalakult az Angol Kelet-indiai Társaság. Ezt a Londonban alapított társaságot tekinthetjük az első valódi részvénytársaságnak, mely idővel a világpolitikát, népek és országok sorsát befolyásolni képes konglomerátummá vált. Az Angol, majd Brit Kelet-indiai Társaság lényegében az angol nagyhatalmi érdekek gazdasági megtestesülését jelentette. Az azóta eltelt négyszáz évben a nagy tőkekoncentrációk világpolitikai ereje óriásit nőtt. Ebben nagy szerepe volt az Amerikai Egyesült Államok létrejöttének és felemelkedésének. Az USA a világ első olyan államszövetsége, melynek megszilárdulásában jelentős szerepe volt gazdasági társaságoknak. Az amerikai polgárháború utáni időszak gazdasági csodáját lényegében az óriási ország infrastruktúráját kiépítő gigacégek megjelenése alapozta meg. Eközben a gazdasági társaságok Európában is jelentőségre tettek szert, azonban Európa 19–20. századi történelmében a tőkekoncentrációk hatalmát időről időre visszanyesték. Ebben nagy szerepe volt a két világháborúnak és a számtalan forradalomnak.

Ahogy Thomas Piketty francia közgazdász munkájából kiderül, ha a két nagy háború nem tüntet el óriási vagyonokat egy szempillantás alatt, akkor ma a felső 2 százalék kezében lenne lényegében Európa vagyonának a túlnyomó többsége.

Az Egyesült Államokban a 20. században nem voltak háborúk és forradalmak, így a tőkekoncentrációk, változatos formákban virágozhattak. Az Amerikai Egyesült Államokban ugyan tartanak szabad választásokat, de az amerikai hatalmi rendszerben a folyamatosan választási helyzetben lévő különböző szintű és minőségű, de sok átfedést mutató meglehetősen autonóm testületek és tisztségek semmiféle ellensúlyát sem tudják képviselni a tőkekoncentrátumoknak. Az oly sokat hangoztatott fékek és ellensúlyok rendszere garantálja,

Írta: Administrator
2017. május 16. kedd, 12:51 -

hogy a tőkekoncentrációk mozgásterét lényegében semmi se korlátozza. Talán egyetlen intézményesült tisztség képes bizonyos ellensúlya lenni a tőkehatalomnak: az Egyesült Államok elnöki tisztsége.

Azonban az elnök csak valamelyik végletesen bebetonozott politikai nagypárt támogatásával kerülhet pozícióba. A két nagypárt mögött pedig ott állnak a konglomerátumok és a nagy tőkekoncentrációk. A második világháború utáni időszakban, majd még erősebben a nyolcvanas évektől a konglomerátumok egy új szervezettípussal gazdagodtak. Az úgynevezett NGO-k, azaz nem kormányzati szervezetek kiválóan hasznosíthatókká váltak különböző nem gazdasági célú tevékenységek kivitelezésére. A különböző alapítványokon és egyesületeken keresztül a hatalmas vagyonok lehetőséget kaptak, hogy a korrupció látszatának elkerülésével tudjanak befolyásolni társadalmi csoportokat, politikai szervezeteket, vagy állami döntéshozókat. Az amerikai külügy hamar felismerte, hogy ezekkel a szervezetekkel külföldön is nagy befolyásra tehetnek szert a rendszert lényegében fenntartó konglomerátumok, tőkekoncentrációk és az azokat képviselő személyek.

A globalizáció jelensége különös hangsúlyt adott ezeknek a konglomerátumoknak, hiszen így nemcsak a lényegében egységes globális piacon tudtak szabadon részt venni és tarolni, hanem az egyes NGO-kon keresztül államok kulturális és politikai életébe is beleszólhattak.

A kulturális és politikai célok egybeestek és minden esetben abba az irányba mutattak, hogy a hagyományos demokratikus, szuverén államot – ahol az állam képviselői a választók felhatalmazása alapján az ott élő, kulturálisan, és nyelvileg többé-kevésbé homogén népesség elvárásainak megfelelően kormányoznak – cseréljék le egy meggyengített államtípusra. Ahol már nem a választók akarata az első, hanem bizonyos liberális értékek képviselete, mely értékek, hogy, hogy nem, mindig egybeestek a konglomerátumok és tőkekoncentrációk érdekével.

Így tevékenységük többnyire megfelelt az amerikai külügyi elvárásoknak. Hogy ez az egybeesés mennyire véletlen vagy esetleg mennyire megbízás, felhatalmazás, bizonyos titkosszolgálati kötődések állnak mögötte nehéz megmondani.

Akárhogy is, Soros és a hozzá hasonlók tevékenységének hosszú távú célja lényegében az, hogy az állam, az egyes kulturálisan és nyelvileg homogén nép, esetleg nemzet átalakuljon, méghozzá úgy, hogy a konglomerátum számára legszabadabb mozgást biztosítsa, az állam elsődleges célja az legyen, hogy a konglomerátumok igényeinek megfeleljen. Biztosítson munkaerőt, területet, piacot, és ha kell, tőkét is.

Amikor Soros a bevándorlókat arra buzdítja, hogy jöjjenek Európába, az európai államokat pedig abba az irányba presszionálja, hogy azokat feltétel nélkül engedjék be, akkor nem tesz mást, mint munkaerőt és piacot próbál teremteni a konglomerátumok számára. A beáramló tömeg szociális, kulturális, bűnügyi terheit az állam és ezen keresztül a már helyben lakó népesség viseli. A konglomerátum, a tőkekoncentráció szempontjából ezek érdektelen nehézségek.

A konglomerátum-logika legnagyobb problémája az, hogy ha tökéletesen működik és állandó növekedési pályán van, akkor előbb-utóbb tönkretesz mindent a környezetében. Olyan mértékben koncentrálna a tőkét, hogy mesterséges tőkehiányt teremt, olyan mértékben pörgeti túl a fogyasztást, hogy válságot okoz, olyan mértékben csökkenti a költségeket és növeli a profitot, hogy szegénységet okoz, miközben soha nem látott mennyiségű javakat teremt.

Ha a másik oldalon nem áll egy stabil állam, akkor a konglomerátumok azon túl, hogy felszámolják a nemzeteket, hogy egy identitás nélküli masszává alakítják a társadalmat, végül paradox módon tönkreteszik a gazdaságot is.

Akkor, amikor Orbán harcot hirdet Soros ellen, és amikor Soros, az amerikai követséggel, az európai liberálisokkal és hazai ellenzékkel együtt harcot hirdet Orbán, a magyar kormány és lényegében Magyarország ellen, akkor ennek az évszázados harcnak, vagy ha jobban tetszik, folyamatnak egy újabb szakaszát látjuk.